

MÉREGTELENÍTŐ

2021.04.szám

Kedves Olvasó!

Hát megtörtént! Az idén is, 2021 Húsvétján.

De ha arra gondolok, hogy csak mi élünk itt a Földön az időben, akkor folyamatosan történik, mindörökké: Hogy „úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda érte. Hogy életünk legyen, örök életünk.”

Na most, gondolod, most lapozol innen tovább, mert nem érted, de nem is érdekel, ez nehéz téma, ezt csak a hívők szajkózzák...

Mindig visszafogott vagyok, mert nem akarom Rád erőltetni a nézeteimet, a hitemet. De most, ha kibírod, és nem lépsz tovább, akkor Neked is elmondhatom, amit szeretnék áthagyományozni a tovább élőknek.

Mert nem tudhatom, meddig mondhatom még. 50-50 % a valószínűsége? Kevesebb, hiszen én is a „többségében idős, krónikus betegek” csoportba tartozom, akiket naponta százával learat a COVID. Hát ha én is eltűnök a földön élők sorából, előtte szeretném, hogy megértsük egymást.

Tehát elmondom: én is voltam sokszor nemtörődöm, aztán kételkedően hívő, utána lettem a Teremtőnek nagyon szorosán elkötelezett, az Ő ügyének: Hogy az ember fogadja be Őt az életébe. Én domináns vagyok, kissé erőszakos. Ő egészen más, Ő teljesen szabadon hagy. De kitartó, mindig újra elénk áll. Mert szeret, mert ennek az Örök Szeretetnek, önmagának teremtett mindent.

De Mindenki Szabadon Dönthet.

Hát most is ilyen döntési helyzet állt elő a pandémiával, amikor tehetetlenek vagyunk és sokan nagyon korlátoltak is... Mert nem hagyjuk, hogy segítsen rajtunk az Ő visszafogott eszközeivel. Hogy már van vakcina! „Nem, ez ártalmas, ez chipet ültet belém, ezt Bill Gates találta ki, stb...”

És kételyeket ébreszt, meggátol a kilábalásban a bajból, úgymond visszalök az Ártó Szellem. Ő nem örök, csak amíg itt a földön élünk, addig játszhatja a szerepét. Mert már legyőzte őt a valóban Örök Szeretet.

Nos, nem tudod megcáfolni, senki nem tudhatja megcáfolni a Teremtő Valóságát, ezért inkább soha nem mész bele a Róla szóló beszélgetésbe. Mert félsz, hogy megadod magad. És akkor?! Ha mernéd, akkor a Benned lévő összes szeretet boldogan egyesülhetne Vele, a Végtelen Szeretettel. És Boldog lennél, és a Végtelen távlataiban gondolkodnál. Ami sokszor félelmet kelt, de egyre inkább és egyre mélyebben megnyugvást. Vágyat, hogy mind teljesebb legyen az Életed.

Hát én így adtam meg magamat hosszú kereséseim során, így fogadtam be Őt mind mélyebben, és így élem a COVID ijesztgetései közepette az életemet.

És így kívánom Neked, hogy egyszer Te is add meg magad Neki, és nem legyőzött leszel, hanem a Teremtő Életének boldog részese.

Én nem bánom, hogy az életemet szántam erre a keresésre, és hálás vagyok, hogy megadtam magam Neki.

Ezt szerettem volna elmondani... (P.M.)

Túrmezei Erzsébet: Húsvét után

HÚSVÉT ELŐTT... nehéz, szomorú léptek.
Húsvét előtt... zokogó, bús miértek.
Húsvét előtt... ajtók, kemények, zártak.
Húsvét előtt... arcok, fakóra váltak.
Húsvét előtt... szívek, üres-szegények.
Húsvét előtt... kihamvadott remények.
Húsvét előtt... egy nagy „Minden hiába!”
Bús eltemetkezés az éjszakába.
De húsvét lett! Feltámadott a Mester!

HÚSVÉT UTÁN... el a gyásszal, könnyekkel!
Húsvét után... futni a hírral frissen!
Húsvét után... már nem kérdezni mit sem!
Húsvét után... új cél és új sietség!
Jézus él! Nincs út, mely messze esnék!
Húsvét után... erő, diadal, élet!
Csak azokért sírjunk húsvéti könnyet,
Akik még mindig húsvét előtt élnek.

Szabó Magda: Valóban

Mi van a fejünk felett?
Mi van? Micsoda jel?
A tavasz puha szája
csak sír, és nem felel,
és nem felel a nappal,
és nem felel az éj, –
de hallgat-e valóban,
aki csak nem beszél?

Ducz Annamária, Ducz Ladybug Katalin: Életképtelennek ítélt szüleim csodálatos élete (facebook)

Apám 20 éves volt, mikor a katasztrófa bekövetkezett egy banális baleset kapcsán, amikor egy lovaskocsi kihajtott elé. Senki másnak semmi baja nem lett, a ló megijedt egy kicsit, a motor visszapillantó tükre letört, apám viszont tehetetlenül feküdt az aszfalton, mert eltört a gerince. Soha többé nem állt a lábára.

Anyám 14 éves volt, mikor az addigi élete atomjaira hullott. Egy TBC szövődményeként kialakult gerincbetegség következtében soha többé nem tudott önállóan járni.

Apám, Szentendre egyik legszebb fiatal férfijaként elvesztette az állását, a menyasszonyát, az önállóságát, a mozgékonyágát.

Anyám, a tehetséges szavaló, "akiből akár színésznő is lehetett volna", Szentésre került középiskolába, hogy közel legyen a kórházhoz. A nagymamám, autó hiányában, a karjaiban vitte el a vonaton. A középiskolás éveit szüleitől, barátaitól elszakítva, egyedül, idegenek között töltötte.

Pár évvel később Budapesten találkoztak egy rehabilitációs központban. Hónapokat töltöttek együtt az intézetben, és egymásba szerettek. A védett, segítő környezetből kikerülve apám visszaköltözött Szentendrére, míg anyám hazajött Kecelre. Semmi esély nem volt a közös jövőre. Messze voltak egymástól, mindkettőjüket alkalmatlannak tartották az önálló életre, és mindenki arra biztatta őket, hogy verjék ki a fejükből a másikat.

Akkor még nem volt akadálymentesítés. Egy mozgásában korlátozott ember bénának, rokkantnak, betegnek, de legalábbis fogyatékosnak számított.

Apám és anyám fittyet hányva a világra 1967-ben házasságot kötött, és Kecelen, nagyszüleim házában közös életet kezdtek. Fogalmuk nem volt arról, hogy mi hogy alakul, csak annyit tudtak, hogy együtt akarnak élni. Tíz éven belül ez a két ember saját vállalkozásba fogott, házat épített magának, és nem egy, hanem két egészséges gyermeket hozott erre a világra. Én lettem a másodszülött ebben a családban.

A nővéremmel együtt úgy nőtem fel, hogy nem láttam soha apánkat a lábán állni. A balesetet követő több mint 40 évét tolószékekben töltötte. Könyvekből és egyetemeken tanult barátait hallgatva egyedül programozóvá képezte magát és könyvelőprogramokat írt.

Anyánk nem nagyon hagyta el a házat. Nem tudott kapaszkodás nélkül járni. Ő egy telefontal a kezében varrodát működtetett, és több mint tíz varrónőnek adott éveig munkát. Gyerekként, ha valami rossz fát tettünk a tűzre, nekünk kellett jelentkeznünk a nyaklevesért. Soha nem futottunk el, meg se fordult a fejünkben. Csak abban csaltunk, hogy kicsit lelassítottuk a lépteinket, mikor a pofonért mentünk. Tudtuk, hogy minél később érünk oda, annál kisebb lesz a lendület. Már általános iskolás korunkban hivatali ügyeket intéztünk.

“Bemész a Tanácsházára, az emeleten jobbra a második irodába, megkeresed a Kovácsnét, és azt mondd neki, hogy te vagy a Dúcz Béla lánya, és azért jöttél, hogy...” Míg az emeletre értünk, épp volt annyi időnk, hogy megjegyezzük, pontosan miért is jöttünk. Saját magunknak vásároltunk ruhákat. Anyuék a kocsiban vártak, mi pedig az üzletben megkértük a megdöbönt eladót, hogy kivihessük megmutatni a szüleinknek, mit szeretnénk megvásárolni. Egyedül költöztem be a középiskolai kollégiumba. A szüleim ekkor is az autóban vártak, míg én felhordtam a dolgomat, és egyedül berendezkedtem. Néha leszaladtam az autóba, sírtam egy kicsit, Anyuék megnyugtattak, majd visszamentem folytatni a dolgomat.

Apám távirányításával autót is szereltem. Tévedhetetlenül tudta fejből, hogy hol, milyen cső és vezeték van a motortérben, és melyikkel mit kell csinálni. Pontos instrukciói alapján bármilyen problémát megoldottunk.

Édesapám a tolókocsiban ülve tanított meg biciklizni, görkorcsolyázni, és rendszeresen tollaslabdázott velünk. Ilyenkor az átlagnál többet kellett futnunk, mert amikor ő tévesztett, akkor is mi szedtük össze a labdát.

Nálunk mindig hangos volt a ház, sokat kiabáltunk. A mi szüleink nem jöttek oda, ha valamit akartak, hanem kiabáltak, hogy mi menjünk hozzájuk. Ezt aztán megszoktuk mi is. Nálunk mindig hangos volt a ház, mert mindig tele volt emberekkel. A szüleim nem mentek sehova, így a világ jött el hozzájuk. Szerettek nálunk időzni a szomszédok, a barátok, később a mi barátaink előtt is mindig nyitva állt az ajtó. Élet volt a két élet-képtelennek tartott ember otthonában. Pezsgő, vidám, szeretetteljes élet. Soha nem éreztem azt, hogy hátrányos helyzetű lenne nálunk bárki is. Azt, hogy valami nem megszokott, a külvilágról olvastam csak le, amikor megbámultak és sajnálkozó tekintettel néztek ránk az utcán, vagy amikor készségesen odaugrott valaki segíteni, amikor 40 kilósan éppen rángattam apámat a tolószékben egy lépcsőn le vagy fel. Ilyenkor mindig udvariasan el kellett magyaráznom a jó szándékkal közeledő idegennek, hogy a legtöbb, amiben segíthet, ha egy lépéssel odébbáll, mert én pontosan tudom, hogy hol, hogyan kell megfogni azt a tolószéket, és milyen szögben kell megdönteni ahhoz, hogy ne borítsam ki a székből apámat. És soha nem fordult elő, hogy kiborítottam volna. Apám bízott bennem, én pedig hittem a bizalmában.

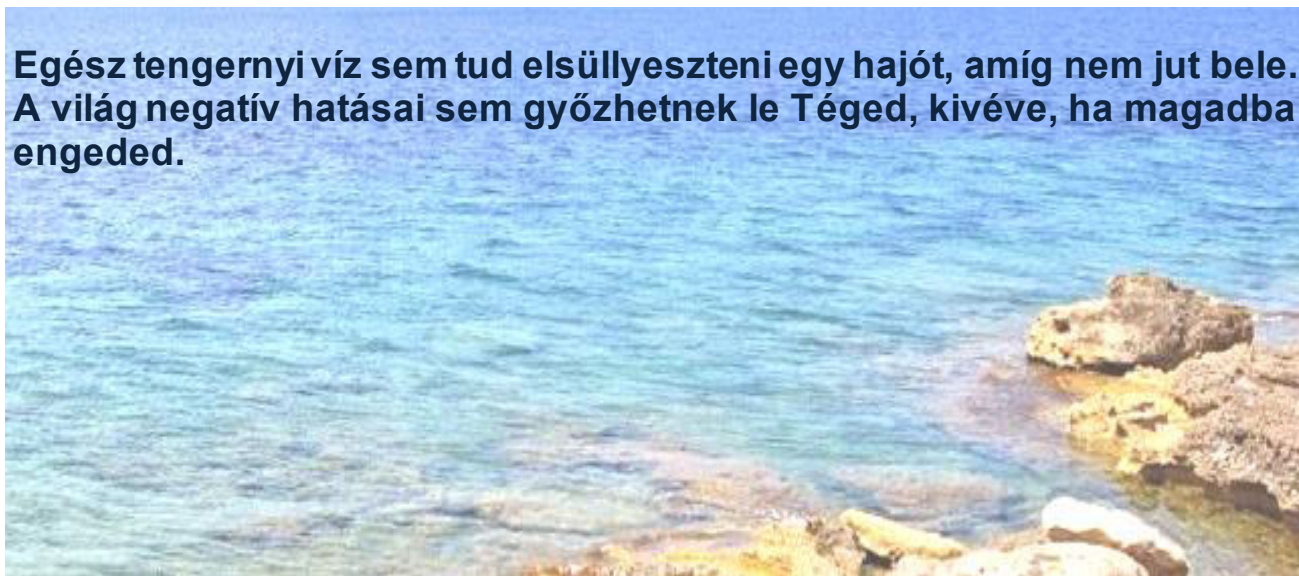
Hogy mi volt, ami ebben a két emberben a lelket tartotta? Apám soha nem vesztette el a gyermeki kíváncsiságát. Ő azért jött ide, mert ki akarta próbálni, hogy így hogyan megy az élet. Mindent ki akart próbálni, meg akart nézni, el akart olvasni, meg akart hallgatni és meg akart kóstolni. A temetésén egy barátja azt mondta róla: “Sokkal többet élt, mint bárki gondolta volna, de sokkal kevesebbet, mint amennyit szeretett volna.” Mert ő ilyen élehetetlenül nehéz körülmények között is imádott élni.

Anyám pedig egyszer azt mondta, hogy ő úgy gondolja, nem boldogtalanságra született. Nem szeretett boldogtalan lenni, ezért mindent elkövetett, hogy ne is legyen az. Csak így egyszerűen. Ő még köztünk maradt apám

halála után pár évig, hogy a legnagyobb válságomon szelíd bölcsességével, rendíthetetlen szeretetével és támogatásával átsegítsen. Aztán, amikor úgy látta, hogy most már menni fog, akkor csendesen, fáradtan, de határtalan nyugalommal lépett át a végtelenbe.

Azóta is velem vannak mind a ketten, hogy egy pillanatra se felejtsem el, hogy nincs lehetetlen, és a legkilátástalanabb helyzet is jóra fordulhat."

Egész tengernyi víz sem tud elsüllyeszteni egy hajót, amíg nem jut bele. A világ negatív hatásai sem győzhetnek le Téged, kivéve, ha magadba engeded.

Garai Gábor: Bizalom

S ha százszor is becsapnak és ezerszer
csalódom abban, kinek szívemet,
mint álmából a rózsát, kitakartam,
s ha épp az árul el, kit életemmel
fedeztem én,
s ha tulajdon fiam tagad meg,
s ha nem harminc ezüstért,
de egy rongy garasért adnak el engem
barátaim,
s ha megcsal a reménység,
s ha kudarcaim térdre kényszerítenek
és elátkozom már, hogy megszülettem,
s ha csak a bosszút hizlalja a hála
híveimben,
s ha rágalom kerít be,-
akkor se mondom,hogy nem érdemes!

Akkor se mondom, hogy nem érdemes
hinni az emberben, akkor se mondom,
hogy megélek magam is, néptelen magányban,
mert irgalmatlan az élet.-

De csöndes szóval eltűnődve mondom:
bizalmam sarkig kitárt kapu,
nem verhet rá lakatot a gyanú;
ki-bejár rajta bárki szabadon.
Egy besurrant csaló tiszteletére
nem állítok őrséget tíz igaznak!

Kit tegnap itt gyöngeség bemocskolt,
megtisztálkodva ma betérhet újból;
ki kétélű késsel jött ide ma,
köszönhet holnap tiszta öleléssel!

Nem, nem a langy irgalmat hirdetem.
Nem hirdetek bocsánatot a rossznak,
kegyelmet a hazugnak,
nem tudok
mentséget a könnyes képmutatásra,
s az öngyilkos szenvelgést gyűlölöm,
akár a nyers önzés orvtámadását.

De hirdetem, hogy bűneink mulandók!
Mint a mammut és az ősgyík, a múltba
porlad a gyűlölet és a gyanakvás;
dühünk lehűl,
csak szerelmünk örök.
S halandó gyarlóságai között
csupán maga az ember halhatatlan.
Kérlelhetetlen gyötrelmei ellen
irgalmas vára bizalomból épül;
s az önmagával vívott küzdelemben
csak jósága szolgálhat menedékül.

***

"Mert én irgalmasságot akarok nem áldozatot, és Isten ismeretét inkább, mint
égő áldozatokat." (Oz 6.6)

Az életünkről

„Urunk! Hajnalok hajnalán indulunk, és késő este érünk haza. Sokszor lehorgasztott fejjel, csukott szemmel, hajlott háttal járjuk az utunkat, és megoldatlan feladatok hajlítják le vállainkat. Nem vesszük észre, amikor állunkat felemeled, amikor hátunk mögött megszorítod vállainkat, és csendesen megkopogtatod hátunkat. Urunk! Ha hagynánk, hogy felemeld állunkat, a szemedben megláthatnánk a szembejövők nevetését és könnyeit. Ha megéreznénk kezeid erejét, leejthetnénk terhünket, és hátrafordulva magadhoz ölelhetnél bennünket. Sokan érezzük, hogy mindennap az Úrnak dolgozunk, érte kelünk, érte fekszünk, a munkahelyünkön, a közösségünkben. Szinte levegőt sem kapunk a sok munkától. Néha reménytelenül fáradtan zárjuk, és kezdjük napjainkat.

De Jézus nem azt várja, hogy érte, hanem, hogy Vele induljunk útra nap, mint nap. A tőle kapott gyengédséggel és szeretettel töröljük le a szembejövők könnyeit, simítsuk el a feszültségeket a családban, a munkahelyünkön és a közösségünkben. Csak a Tőle kapott szemekkel láthatunk reményt, csak az Ő kezeinek ereje tudja terheinket átvenni, és tudjuk kézen fogni a rászorulókat.,,

***

Milyen igaz!

Interjút készítettek Dubai uralkodójával, Rashid al Maktoum sejjel, aki ezt nyilatkozta országa jövőjéről:

- Nagypám tevével járt, apám tevével járt, én Mercedessel járok, a fiam Land Rover-t hajt, az unokám is Land Rover-ben fog ülni, de a dédunokának újra meg kell járatnia a tevét...
- Miért? - kérdezte a riporter.
- Mert a nehéz idők erős embereket nevelnek, az erős férfiak könnyű időket teremtenek. A könnyű idők gyenge embereket nevelnek, a gyenge emberek nehéz időket teremtenek.

***

A jelenkor történéseiről

A modern államnak az embert szubnormálissá kell tennie, hogy egyáltalán tudjon vele mit kezdeni. A politikai tehetetlenség épelméjű embert nem tud kormányozni. De ahhoz, hogy az embert demoralizálja, nem elég, hogy a sajtóban és rádióban és egyebütt a meteorológiáig bezárólag a közvéleményt dezinformálja. A világot teljesen át kell alakítani.

/Hamvas Béla Direkt morál és rossz lelkiismeret/

DE: Ahogy a virág vágyik a fény után, hajlik a Nap felé, bennünk is megvan a végtelen jószág, szeretet, megértés, az igazság, bölcsesség iránti vágy. És az a szép, hogy Istenben mindezeket megtaláljuk.

/Böjte Csaba: Ablak a Végtelenre/

Rák Béla: Szentendre

Szentendre utcái eljöttek élém
Budán a Vár alatti gyermekkorom
Emlékét idéző csöndes, alacsony
Házsorok képében életem delén.

Honnan is jött ez a furcsa hangulat?
Tudom, hogy más ez és más volt ott amaz.
Kettőjük varázsa mégis ugyanaz:
Szemérmes bölcső ringatja titkukat.

Hallom, ahogy összesúgnak mögöttem
A telt asszonyos formájú, tengerszem-
Udvarokba hívogató boltívek.

S amint a hullámozó utcákon megyek,
Mintha csak megszentelt vizeken járnék,
Barcsay képei között egy árnyék.

Somlyó György: Mese arról, ki hogyan szeret

Van, aki azt hiszi, tehet, amit akar, hisz szeretik.
Van, aki azt hiszi, tehet, amit akar, hiszen szeret.
Van, aki úgy érzi, minden tetteire vigyáznia kell, éppen mert szeret.
Van, aki úgy érzi, minden tetteire vigyáznia kell, éppen mert szeretik.
Van, aki számára a szerelem határos a gyűlölettel.
Van, aki számára a szerelem határos a szeretettel.
De van olyan is, aki a szerelmet összetéveszti a szeretettel,
s nem érti, hogy mások feleletül a gyűlölettel tévesztik össze a szerelmet.
Van, aki úgy szeret, mint az országútra tévedt nyúl, amely a fénycsóvák
csapdájába esett.
Van, aki úgy, mint az oroszlán, amely széttépi azt, amit szeret.
Van, aki úgy szeret, mint a pilóta a várost, amelyre bombáit ledobja.
Van, aki úgy, mint a radar, amely a repülők útját vezeti a levegőben.
Van, aki békésen szeret, mint a kecske, amely hagyja, hogy megszopja az
éhező kisgyereket.
Van, aki vakon, mint a másikat alaktalanságába nyelő amőba.
Van, aki esztelenül, mint az éjszakai lepke a lángot.
Van, aki bölcsen, mint a medve a téli álmot.
Van, aki önmagát szereti másban, s van, aki önmagában azt a másikat, akivé
maga is válik általa.

Tóth Árpád: A tavaszi sugár...

A tavaszi sugár aranyburokba fonta
A zsenge bokrokat, s a bimbók reszkető
Selyemgubóiból zománcos fényü pompa,
Ezer szelíd szírom lepkéje tört elő.

A zsongó fák előtt, a kerti út szegélyén
A park-őrző, borús csillámu rácsvasak
Festékes könnye folyt, sírtak, mert fémük éjén,
Hiába van tavasz, boldog rügy nem fakad.

Egy lány jött az uton, virággal, sok virággal,
Mellettem elsuhant, illatja megcsapott,
Egy-testvér volt talán a fényel és a fákkal,
Eltűnt. Szivem zenélt. Merengve álltam ott.

Bús voltam vagy derűs? ki tudja. Ama ritka
Kelyhű percek közül ragyogva volt ez egy,
Melyben pezsegve forr kedv és bú drága titka,
Mint mélyen csillogó, nektár-izú elegy.

Olyan perc volt, midőn a vaskos testi érzet
Kitágul... rezg, s ha kinyúlik a kéz,
A Nap arany almáját a tenyeredben érzed...

Fodor András: Várakozás

Milyen másképp fog
nyílni majd az ajtó,
ha kilépsz rajta, kedves,
üde kékben.

A lomberdős, eléd futó utacskát
beszöttem már a várás szőnyegével.

Rálépsz, puhán jössz
majd elém a fák közt,
táskád csipődhöz döntve lágyan.

Bizseregve
pattognak a fények,
sűrű hajad élő fonatában.

TV interjú készült Ferenc pápával Bűnök és erények címmel.

A beszélgetés vezérfonalául a *padovai Scrovegni-kápolna Giotto-freskói szolgáltak, amelyek a 7 fő erényt és párban velük 7 bűnt*, pontosabban rossz szokást, bűnös készséget [víciumot] ábrázolnak megszemélyesített alakokként. A három isteni erénnyel (hit, remény, szeretet), illetve a négy sarkalatos erénnyel [okosság, igazságosság, (lelki) erősség, mértékletesség] szemben áll hűtlenség, kétségbeesés, irigység, illetve oktalanság, igazságtalanság, állhatatlanság és harag.

Az olasz Nove csatorna első adásában március 20-án a hitről és a hűtlenségről, valamint a reményről és a kétségbeesésről volt szó.

Kérdező: Nézzük, Giotto hogyan festi le a kétségbeesést: éppen azt a pillanatot örökíti meg, amikor Júdás fölakasztja magát. Ez talán a fő bűn, a Szentlélek elleni bűn: amikor nem hiszel többé semmiben, amikor nem törődsz már semmivel, amikor nem érdekel már semmi, amikor nem leled öröme már semmiben, amikor már utálni sincs kedved semmit, s néha már meghalni sincs kedved. Mondhatnánk, hogy a kétségbeesés egyfajta harag, amelyet nem tudunk levezetni. Hogyan juthatunk el erre a pontra?

Pápa: Sok ember végez magával kétségbeesésében – igen, eljuthatunk ide. Ez egy távlatok nélküli élet, vagy egy ablakok nélküli börtön, ahonnan nincs kiút. „Hogy szabadulhatok innen, ha életfogytiglanit kaptam?” Mindig képesnek kell lennünk megmutatni, hogy van kiút az életben, nem szabad kétségbeesni. Amikor kétségbeesünk, távlatok nélkül zárkozunk önmagunkba... Nekünk mindig segítenünk kell a többieknek, hogy megtalálják a távlatokat. A kétségbeesés szörnyű, nagyon szörnyű... a kétségbeesés mindent megöl... Már önmagában öngyilkosság. A kétségbeesett ember Istent is okolja: „Még Te sem adsz nekem reményt!” Kétségbeesésben élni maga a pokol.

A pokol a remény hiánya. „Ki itt belépsz, hagyj fel minden reménnyel!” – ez áll a pokol kapuján. Júdás Azért ölte meg magát, mert szégyellte magát, mert bűnösnek érezte magát. Vissza is adja a pénzt... „Nem kérem többé ezt, elárultam őt!” Érzy, hogy bűnös, de nem találja meg a remény útját. De szerintem Isten mindig, a legkétségbeesettebb embernél is tud kiutat találni. Annak a kétségbeesett asszonynak a gyónása jut eszembe, aki Ars plébániához ment gyónni. Elmondta, hogy kétségbe van esve, mert a férje öngyilkos lett, levetette magát a folyóba a hídról. „A pokolba jutott!” Az arsi plébános azt mondta neki: „A híd és a folyó között ott van Isten irgalma.”

Kérdező: A költő, Péguy egyik gyönyörű mondata a reményről: „Ami itt nehéz, az a remény. Ami pedig könnyű és magunktól megy, az a kétségbeesés.”

Pápa: A hit aktusa a reményt választani. A legkisebb az erények között – mondja a költő, Peguy –, a legalázatosabb, de a leghétköznapibb is. Mert a remény olyan, mint az oxigén, belélegezzük vele az életet. A remény értelmet ad az életnek. Ez az ajándék segít folytatni, megmutatja és termékennyé teszi a dolgokat, segít cselekedni, tűrni és szenvedni. A reményre vagyunk megváltva, a remény pedig nem okoz csalódást. Csak remél és remél... De Isten ajándéka. Ahhoz, hogy reméljünk, kérnünk kell. Magunktól nem megy. Kérjük, s miután elnyertük ezt az ajándékot, őrizzük meg!

Kérdező: Te vagy most a keresztény nép vezére, egy olyan időszakban, amikor könnyű kétségbeesni. Milyen reményt hordozol most a szívedben az Egyházadat és az egész emberiséget illetően?

Pápa: Jézust. Nem egyszerűen Istent mondok, hanem Jézust. A megtestesült Istent, aki értünk egy lett közülünk, aki elkísér minket. Isten közel jött hozzánk, hogy velünk együtt járjon, **Ő Jézus Krisztus. A közénk alászálló Isten. Ő az én reményem.**

A világ nincs pünkösdi állapotban. A tanítványok szeméről lehullt a hályog. A mennybemenetel után Krisztus jelezte: úgy ment *Fel*, hogy egyúttal *Lent* is él. A Szent Szellem átvilágította a történeteket. Az emberiség tudata – ehhez képest - fáziskésésben van. Sok még az adventi lélek: az örök sóvárgó, vágyakozó-váragozó. Mások – szegények - beleragadtak a nagypénteki szenvedésbe. Akik bár hiszik, hogy Ő a Halált is lebírta, rossz helyen keresik. *Kívül* kutakodnak, holott *belül* kellene rátalálni. Bár kevesen vannak a Krisztus *befogadására* érettek, de szaporodnak már a Krisztus-*hordozók*.

A remény ezért nem reménytelen.

A báméskodók a kereszt tövében előbb-utóbb elunják, hogy a hóhérok kegyetlen praktikáin élvezkedjenek, s annak örvendezzenek, hogy hála Istennek (micsoda káromlás!) nem nekik kell a kínokat kiállni... Az „elit” viszont a Kóponyák hegyétől távol marad: durva dolog ez! Finom ember nem ártja magát az ilyesmibe... A „sajnálatos eseményeknek” nevezett büntény látványa helyett az egyszer használatos, eldobható élményekre hajt. Az áldozatokat illően megkönnyezi, az áldozatosokra elismerően rábólint, „szívből” sajnálkozik, de a „részvét” meg sem kísérti. A tömegember pedig hozzájuk igazodik. Retteg a *semmitől*, de a *bonyolult valamitől* még jobban. Én is félek. *Másféle félelem ez. Mohóságomban és telhetetlenségemben a valami nem elég. A mindent akarom. Ez, létezésem jelenlegi fokán, még és már nem fog menni. Ezzel kell megbékélnem* /Jókai Anna/

Misztérium /Dávid Katalin 98 éves, Széchenyi díjas művészettörténész közlése/

...Közvetlenül a II. világháború befejezése után, a holokauszt felfoghatatlan tragédiája után Varga László jezsuita mesélt el nekem egy megrázó történetet. Tudni kell, hogy az ő személyét különösen kellett védeni, mert mind a németek, mind a nyilasok vadásztak rá. Ezért a Horánszky utcai és a Mária utcai portát csengő kapcsolta össze a szobájával, hogy jelezni lehessen neki, ha keresik. Így történt Pest ostromának egyik utolsó napján is.

Megszólalt a csengő, de ő ahelyett, hogy elhagyta volna a szobáját, nyugodtan az íróasztalánál maradt. Egy kis idő után nyílt az ajtaja, és minden kíséret nélkül belépett a város egyik hírhedt Gestapo-parancsnoka. Ezt a hírhedt jelzőt azzal szerezte magának, hogy ő volt az egyik vezető tisztje a krakkói Gestapónak. Egy ember, akinek a kezéhez – nem is így kell fogalmaznom, hanem azt kell mondanom, hogy tetőtől talpig, az egész személyéhez – vér tapadt. Szóval ez az ember belépett, és megállt az ajtóban, ott állt, és nem szólt egyetlen szót sem. Egy idő után páter Varga volt kénytelen megszólalni. Hellyel kínálta. A gestapós leült az íróasztal előtt álló székbe, és továbbra sem mondott semmit. Páter Varga megkérdezte tőle: „Tudja, hogy elvesztették a háborút?” Azokban a napokban már önmagában egy ilyen kérdésért is akasztás vagy főbelövés járt. A Gestapo-parancsnok azonban csak annyit válaszolt: „Igen, tudom.” „S tudja, hogy minden valószínűség szerint igen hamar az Isten előtt kell állnia?” „Igen, tudom.” „Mondja, kérem, ebben a többéves vérfürdőben talál olyan valamit, amit majd akkor ott a mentségére meg tud említeni?” A német parancsnok tűnődött egy kis ideig, majd azt mondta: „Talán a következőt: Krakkóban egy igen hideg téli este vitt haza az autóm, amikor nem messze a lakásomtól egy asszonyt láttam kuporogni a kövön, bebugyolálva mindenféle kendőbe, egy gyermeket tartott az ölében. Utasítottam a sofőrt, hogy hívja be, adjon enni neki és a gyerekének, aztán eressze útjukra őket. Ez az egész.” S amit erre páter Varga válaszolt, illetve amire a válasza utalt, az a világ legnagyobb misztériumainak egyike:

Ha majd ott áll Isten előtt, mondja el neki ezt a történetet. Így, ahogy nekem most elmondta. És tegye hozzá, hogy páter Varga kéri: végtelen szent irgalmával vegye tekintetbe ezt a tettet.”

Karácsonyi Zsolt: Nem apokrif. Nem háború

Mindenki támadjon fel.
Aki nem hallja, amit mondok,
aki csak sejti, amit mondok: támadjon fel.

Aki fiatalon halt meg, aki öregen,
aki meg akart halni, aki nem. Támadjon fel.
Járkáljon vígan az Andrássy úton, sörözzön Prágában,
miccsezzen Bukarestben, áztassa lábát tengerekben,
és aztán, csak úgy, mintha mi se történt volna,
mintha ez természetes lenne,
mert egyébként az, nagyon is az:
támadjon fel.

Akit szeretnek: feltámad,
akit nem szeretnek: feltámad.
Egyetlen szó elég a feltámadáshoz.
Mondja ki a szót és: támadjon fel.
A másik testben, a régi testben,
a soha el sem képzelt testben:
támadjon fel.

Gondolja el, miként kell,
az élőknek mutatni, miként kell: támadjon fel.
Aki él még: támadjon fel. Aki él már: támadjon fel.
Aki a bokrokat nyírja, aki a számlákat írja: támadjon fel.

Attól, hogy falak omlanak: ez nem egy vesztes háború.
Attól, hogy falak emelkednek: ez nem egy vesztes háború.
Attól, hogy tenger kettéválik, sivatag homokja szilárdul,
attól, hogy leszakad az ég: ez nem egy vesztes háború.

Mindenki támadjon fel. Ez nem egy vesztes háború.
Nincs többé vesztes és győztes, nincs többé harag és béke,
nincs többé élet és halál, mindenki támadjon fel.

Ha nem él: ki tudja mondani. Ha él: ki tudja mondani.
Elég egy apokrif: „Fel!”

Fekete István: Húsvét

Húsvét táján vagyunk. A fák egy éjszaka alatt virágba borultak, a távoli hegyek kék halmai zöldellni kezdenek, a Duna reszketve csillog a fényben és nevetve ballag dél felé.

A kék ég magasságában vadgalambok repülnek valahova, távoli erdőkbe, a parkok gyepén okoszemű csókák fészekrevalót gyűjtenek, és házunk alatt a régi temetőt eltakarja a lombok susogó halma.

Húsvét táján vagyunk.

Tegnap este nehéz felhők henteregtek végig a város felett, de a hajnal már tiszta égen csókolta meg a napot: ekkor valamelyik templom harangja lágyan búgni kezdett a kormos házak felett és még akkor is lehetett hallani, amikor már régen elhallgatott.

Az utcákon sok a gyerekkocsi, a villamosok csengője úgy ugrál a házak között, mint a barázdabillegető a patak kövein, s a villamos meg-megállva megy, talán a ligetbe, vagy talán Óbudára.

A villamos tele van. Nem zsúfolt, de ülőhely már nincs, és amikor az egyik megállónál egy fiatalasszony száll fel, neki már nem jutna hely.

Azaz csak nem jutna, ha valaki udvariasan fel nem állna:

– Tessék leülni.

Odanézünk.

A fiatal hölgy is szánakozva nyomja vissza ülőhelyére a kis "lovagot".

– Maradj csak kisfiam...

A gyerek azonban nem enged, a hölgy leül. A villamosban csend.

Mindenki mélyen megilletődött. Ennél rongyosabb gyerek nincs Pesten, nem is lehet! S a rongyok felett okos, kedves két szem.

– Iskolába jársz, kisfiam?

– Igenis, harmadikba.

Megy a villamos és hallgatunk. Hogy lehetett ezt a ruhát összefoltozni?

– Vannak testvéreid?

– Igenis vannak. Tízen...

A villamos szinte megáll. Tízen!

Vidáman mondja, de hangja nyugodt. Ez a gyerek rongyaiban is egyéniség, ez a gyerek több mint az egész villamos együttvéve, ez a gyerek soha nem fog elzülleni.

A hölgy kinyitja pénztárcáját, s az utasok mintha csak erre vártak volna: mindenki pénzért nyúl.

– Tedd el fiam. Édesapád munkás?

– Igenis, napszámos.

Megy a villamos a napfényes utcán és egy család vagyunk valamennyien. Szinte félek, hogy a vezető otthagya kormányát, és ő is adoptálni akarja a kisfiút.

Az egyik hölgy ruhát ajánl fel a gyerekeknek. Megmondja a címét.

– Az én fiam már kinőtte... de ha nem is nőtte ki...

– Nem tetszene felírni egy darab papírra, hátha elfelejtem.

A hölgynek nincs ceruzája és papírja. A kalauznő rohan a ceruzával. Valaki noteszt tart.

– Itt a cím, el ne veszítsd!

– Nem veszítem el.

A villamos megáll, új utasok jönnek, és szinte mérgesen nézünk rájuk: mit zavarnak itt bennünket? Értelmetlenül néznek ránk, mintha valami titkos szer-tartást leptek volna meg, mi pedig begombolkozunk, mintha eddig a kabátun-kon hordtuk volna a szívünket.

Aztán leszálltam. A villamos pedig elballagott valamerre. Talán kiment az erdőre, talán a ligetbe, vagy Óbudára? Sokáig hallottam még mindjobban halkuló csengését, és később már úgy hallottam, mintha templomi csengő csengne valahol nagyon messze. S akkor már tudtam, hogy az emberek nem a ligetbe mentek, nem is Óbudára, hanem – ebben az embertelen, könny-sáros, vérpárás, rommáváló világban is – a szívüket vitték a Húsvét felé – feltámadásra.

Mileta Jaksic : Vígabbat!

Ragyog a reggel,
itt a kikelet,
madárdal ver fel
erdőt, ligetet.

Papír az ölemben,
mint én, halovány,
egy készülő dal
néz róla reám.

Nem az új tavasz írta
azt a dalt:
a bánatomé volt
és sírni akart.

De libben a szellő,
szól, és szava méz,
s a vállamon át
a versbe néz,

s azt súgja: "Vígabbat!"
és tovasuhog,
és viszi kezemből
a papírlapot.

A TÜRELEM LECKÉJE

(Elisabeth Kübler-Ross – David Kessler: Életleckék, részlet)

Jessicának amolyan mesebeli apukája volt – szórakoztató, kalandvágó, és egy kissé csintalan is. De kiszámíthatatlan is volt, gyakran hetekre, sőt hónapokra is eltűnt, miután elvált Jessica édesanyjától. Jessica mindig tudta, mikor fog édesapja eltűnni – előtte váratlanul ajándékot hozott neki, de mikor ő ki akarta bontani, édesapja megállította: „Türelem, Jessica, ez az ajándék későbbre szól”- mondta neki ilyenkor. Aztán hetek múlva, mikor már nagyon hiányzott neki édesapja, akkor kibontotta az ajándékot.

Ahogy felnőtt nő, édesanya lett belőle, apjával való kapcsolata ugyanolyan közeli volt, mint valaha. Valahányszor apja elmenni készült, mindig felhívta őt, elmondta, hogy útnak indul, és majd találkoznak, ha visszajön. De egy napon úgy ment el, hogy hónapok múlva sem tért vissza. Jessica kerestetni kezdte. 4 évig nem talált rá. Akkor váratlanul megtalálták Las Vegasban egy időskórházban. Mindaddig azt mondta, nincsenek hozzátartozói. Jessica nem értette a dolgot. Aztán mikor odautazott és találkozott vele, megértette. Apja Alzheimer kórban szenvedett /emlékezetét elveszítette / és már nem ismerte őt fel.

Jessica boldog volt, hogy megtalálta, de mérhetetlen szenvedést okozott neki, hogy bár megtalálta, mégsem találta meg többet. Egyre csak türelemre intette magát, miközben lakhelyéhez közeli otthonba szállíttatta át, és hetente látogatta őt. Mindig reménykedett, hogy csak visszatér az emlékezete. Az egyetlen, amit tehetett, hogy türelmes volt. De apja fizikai állapota hanyatlásnak indult, tüdőgyulladást kapott, és aztán meg is halt.

Több mint egy év elmúltával, miközben a padláson pakolt, régi üzenet-rögzítőjére bukkant rá. Bekapcsolta, vajon jó-e még? És akkor édesapja utolsó üzenetét hallotta meg, melyet elutazása előtt hagyott neki. Ő akkor egyszer meghallgatta, de azóta nem jutott eszébe. Így szólt az üzenet: „Jessica, szívem, tudatni akarom Veled, hogy elmegyek, remélem, mindig emlékezetedben tartasz, amíg távol vagyok. Minden nap gondolok rád, akkor is, ha nem beszélünk egymással. Tudom, hogy féltesz, de tudd, hogy jó nekem ott, ahol vagyok. Nagyon szeretlek, és várom, hogy újra lássalak.”

„Hát ez volt az én apám”, gondolta Jessica, letörölve a könnyeit. Mindig türelemre tanított. Egészen jellemző, hogy hagyott egy utolsó ajándékot, amelyet később bontottam ki.

Sok helyzet, akár az Alzheimer kór is, nehéz leckéket ad nekünk a türelemről és a megértésről. Ezek sokszor inkább a családnak és barátoknak szólnak, mint magának a betegnek.

Amikor valaki beteg, vagy másokra szorul, akármerre fordul, a türelem leckéjébe botlik. Egészen addig, amíg meg nem tanulja. *A türelem leckéje az, hogy nem mindig kapod meg azt, amit akarsz.* Lehet, hogy azonnal szeretnéd, de nem kapod meg most, sőt, lehet, hogy egyáltalán.

De **azt, amire igazán szükséged van, mindig meg fogod kapni**, még akkor is, ha éppen az a dolog nem illeszkedik az elképzeléseidbe.

Ebben a modern világban az emberek nincsenek hozzá szokva, hogy kényelmetlenségek közepette éljenek. Eredményeket és elismeréseket akarnak, mégpedig azonnal. És nem tudnak várni. Azt sem tudják, mi az a várakozás.

Jó dolog megkapni, amit akarsz, de az elismerés, a jutalom elhalasztásának képessége is fontos! Kísérletekben kimutatták, hogy azok a gyerekek, akik képesek 1 vagy 2 órát várni, hogy a kapott süteményt elfogyasszák, később sokkal jobban boldogulnak az életben.

A türelem kulcsa az, hogy tudatosítjuk, hogy minden rendben lesz. Hogy kifejlesztjük magunkban azt a meggyőződést, azt a hitet, hogy létezik egy terv a világról. Könnyű erről megfeledkezni, és ezért sokan megpróbálják irányítani azokat a helyzeteket, amelyek maguktól is megoldódnának, a nekik szánt módon és az erre leginkább megfelelő időben. Még az élet végén is, némelyek elfogadják, hogy közeledik a halál, mások pedig türelmetlenek lesznek, és tudni akarják, mikor. De nem fog eljönni, amíg nem készültek fel rá. Ez igaz a halálra, de igaz az életre is. Semmilyen tapasztalatot nem fogsz megkapni, amíg nem vagy készen rá, amíg rá nem találsz a bizakodásra és ki nem fejleszted magadban a megértést arról, hogy a dolgok olyan irányban haladnak, ahogyan kell, és a nekik megfelelő időben. Ha ezt eléred, akkor megnyugodhatsz.

A türelem olyan, mint egy izom, amelyet rendszeresen használni, erősíteni kell. Ha ezt nem gyakoroljuk, nem lesz elég erős ahhoz, **hogy az élet nagyobb kihívásain átsegítsen bennünket.** De az értelmünk mindig arra törekszik, hogy megváltoztassa a dolgokat – ezért mindig újra biztosítanunk kell magunkat arról, hogy a dolgok pontosan úgy történnek, ahogyan kell. Megnyugodhatunk a körülményeinkben, úgy, ahogy vannak.

A nagy türelem mély békét hoz és gyógyulást. Egy rákból felgyógyult asszony mondta egyszer: azt gondoljuk, hogy az ébresztőóra kelt fel minket, elfelejtjük, hogy létezik egy nagyobb terv a világmindenségről, amely eldönti, lesz-e még egy új napunk. Persze, állítsd be az ébresztőórát, de ne feledd, annál sokkal több és nagyobb erő van működésben, mint amennyit felfogsz az életben!

Renee a szövettani vizsgálat eredményét várta. Azt mondták, két napba telik, míg elkészül, akkor tudhatja meg, hogy rákos, vagy sem. Követelőzött, miért kell ennyit várni, mi lesz, ha az orvosa elfelejti őt felhívni... De ahelyett, hogy az ellen küzd az ember, ami van, célszerű inkább megkérdezni, mit kell ebben az időben elvégeznem. Mert sok mindent meg lehet tanulni két ilyen várakozásban töltött nap alatt. Ez persze, nem erőtlenséget jelent, nem azt jelenti, hogy el kell viselnünk a durvaságot vagy a szörnyű körülményeket. Inkább egy tanulást jelent, **hogy meghalljuk az élet üzeneteit.** Renee sok erőt tanult a várakozásban, meglátta, korábban mennyire nem bízott az erejében, hogy tudja használni, ha szüksége van rá. Nagy lecke lett számára ez a két nap.

Fontos, hogy mindannyian megtaláljuk az erőnket. Ha áldozattá kezdesz válni, azt kell tudni mondani: most már elég. De ha az élet diktálja az eseményeket, meg kell találnunk a módját, hogy belenyugodjunk a helyzetbe úgy, ahogy van. Az élet tapasztalatok sora. Minden tapasztalatnak oka van, még ha nem látjuk is azonnal. Mindegyiknek van valami csattanója. Minden, ami bekövetkezett, azért történt, **hogy megkapjuk a nekünk szóló leckét.** Persze, nehéz akkor megtanulni a leckéket, ha folyton kiabálunk: nekem ez így nem tetszik, azt akarom, hogy legyen másképp!

Minden tapasztalat egy nagyobb jó és a gyógyulás felé terel bennünket. Az a csodálatos, hogy semmit sem kell tennünk, hogy ez így legyen. Csak éljük az életünket, ahogy zajlik.

A türelmessé válásban az első lépcső, hogy mindent ne akarj megváltoztatni. Ha valamit nem lehet megváltoztatni, próbáld nem elromlottnak tekinteni! Próbáld meg egy kicsit hinni a dolgok kibontakozásában!

A világban működik egy erő! Nem kell mondanunk sejtjeinknek, hogy osztódjanak, egy sebnek, hogy hogyan gyógyuljon. Bízz benne, hogy minden dolog a jóság felé halad, még akkor is, amikor ezt nem látjuk át. Akinek türelme van, annak hite van.

Ha van hited, akkor tudod, hogy egy tapasztalat sem felesleges. Életük végén az emberek nagyrészt úgy vannak vele, hogy a rossz tapasztalataikat sem cserélnék el, mert tudják, mit tanultak belőle. Az élet minden szélvihara azért történik, hogy a tökéletes Te megszülethessék.

És ha esetleg azon töprengsz, a világegyetem miért nem egyedül arra összpontosít, hogy megszerezze neked a tökéletes állásajánlatot: nos, az azért van, mert a világegyetem nem mindig azzal van elfoglalva, hogy milyen állásod legyen. Az összkép sokkal nagyobb a te állásodnál.

A mindenséget nem az érdekli, megházasodsz-e – sokkal inkább az, milyen tapasztalatod születik a szeretetről. És ahelyett, hogy pusztán az egészségre koncentrálna, jobban törődik az élettapasztalatoddal.

Azzal törődik, ki vagy te, és **bármilyen helyzetben és időben azt fogja elhozni az életedbe, amire szükséged van ahhoz, hogy azzá a személlyé válj, akivé lenned kell! A kulcs a bizalomban rejlik és a türelmességben!**

Tele van a tököm...

Gősi Vali: Szeretnélek

Szeretnélek kibontani
bánatod páncéljából, végre,
hozzád hajolva lelkedhez érni,
tavaszt ígézni a fagyos télre!

Szeretnék e rejtelmes csendből
életzenével kitörni újra:
ereidnek suttogó neszére
ébredni, lágyan összesimulva.

Szeretném, ha ütemre járna,
egy ritmust dobolna fáradt szívünk,
ahogy a régi éjen, amikor először
egymás szemébe néztünk!

A. Túri Zsuzsa: Hív az út

Hív az út, a százkarú,
És hívnak a hegyek,
Messzi, fénylő városok,
De többé nem megyek.

Várhat rám a zöld mező,
Az áradó patak,
Virágzó, szép almafák,
Ezüst színű tavak,

Hívhat még, mint hajdanán,
Az arany sivatag,
Végtelen, kék óceán,
Mesék, varázsszavak.

És hívhat az éjszaka,
A tücskök éneke,
Lekacsintó csillagok,
Halk éjjeli zene,

Mert sejtem a titkokat,
Hogy merre fúj a szél,
Álmodó fák sóhaját,
S amit a Hold mesél.

Hívhat bárki bárhová,
Már túl sokat tudok,
Lámpás-szívemre csukok
Ma minden ablakot.

Szaktmák:

Tolvaj: Tulajdonáthelyező és biztonságtechnikai szakember
Pénzbehajtó: Kihelyezett tőke visszaáramoltatási szociális ügyintéző
Verőlegény: Nyeles testápoló-gép kezelő technikus
Bérgyilkos: Humánerőforrás létszám leépítési ügyintéző
Raktáros: Termékpozíció optimalizálásáért felelős logisztikai manager
Talicskatorló: egynyomvonalú kézierőgép-kezelő technikus
Rakodómunkás: Anyagmozgatási szakreferens
Sofőr: Kormánykerék-igazgató
Autómosó: Gépjármű optikai karbantartó
Parkolóőr: Forgalmbiztosítási szakmenedzser
Utcai árus: Szabadfoglalkozású megélhetési előadó
Szódás: Szikviz termék manager
Utcaséprő: Köztisztasági, tárca nélküli asszisztens
Kukás: Hulladék menedzselési szakreferens
Gondnok: Háztömb manager
Takarító: Higiéniai manager asszisztens
Ablakmosó: Síküveg restaurátor
Árokásó: Okleveles nyeles lapát technikus
Disznópásztor: Élelmiszeripari alapanyag előkészítő koordinátor
WC-s néni: Anyagcsere manager

Az utolsó pillanatig ne add fel!!!

V I C C O L D A L

A legjobb kombináció a sebesség fokozására a Red Bull és a bab. Az első szárnyakat ad, a másik sebességet.

Kőművesek mottója: Ha állva marad, akkor fal, ha ledől, akkor járda.

Vettem fél kiló himalájai sót. Az volt ráírva: Keletkezett a Föld mélyében, másfél millió évvel ezelőtt.

Alatta: Minőségét megőrzi 2021. augusztus. Hihetetlen, hogy az utolsó pillanatban ásták elő!

Lementem cigiért, ahogy kell, szájmaszk, napszemüveg, kesztyű. A trafikos gyorsan adott 10 karton cigit, és szó nélkül a napi bevételt is. Tök meglepődtem. Holnap benézek majd a bankba is!

A vívás tökéletes sport COVID időszakban. Van kesztyűd, van maszkod, és ha valaki 2 méternél közelebb jön, azt leszúrod.

Felszólítás az Iskola kapuján 2020-ban: Mobiltelefont használni tilos!

Alatta új kiírás: Nincs tanítás az iskolában. Használd a mobiltelefont! 2021.

Móricka hazaér a suliból, kérdezi az anyja:

- Mit kaptál a suliban?
- Egy piros pontot és egy feketét.
- Örülök, adok Neked egy százast.

Találkozik az apjával is:

- Mi volt az iskolában?
- Kaptam egy piros pontot és egy feketét.
- Tessék, adok ötven forintot.

Találkozik a nagyival is.

- Kaptál valamit az iskolában?
- Egy fekete és egy piros pontot.
- Miért kaptál feketét?
- Mert beírtam magamnak egy pirosat!

- Miért az ablakon keresztül jársz be a házba?
- Anya azt mondta, hogy ha rossz jegyet kapok, át ne lépjem a küszöböt.

- Elkérhetném a fekete öltönyödet, mert meghalt a nagyapám!
- Persze, természetesen, vidd csak.

Néhány hét múlva :

- Jó lenne, ha visszaadnád az öltönyömet!
- Hülye vagy? A nagyapámon van.

Egy skót házaspár lekési a menetrendszerű repülőgépet, de szerencsére találnak egy pilótát, aki hajlandó őket a célállomásra ezer pennyért elvinni.

- Az túl sok! - alkudozik a skót - Vigyen el a feléért.

- Lehet róla szó - mondja a pilóta -, de meg kell ígérnie, hogy egy szót sem szól, különben marad az ezer penny.

A skót megígéri és beszállnak. A pilóta nyaktörő mutatványokat csinál, és várja, hogy mikor szólal meg a skót. De az csak hallgat. Mikor leszállnak, a megbeszélt helyen, a pilóta megkérdezi:

- Egyszer sem érezte úgy, hogy kiabálni kellett?

- De egyszer igen - válaszolja a skót -, mikor kiesett a feleségem!

Pozitív látásmód: Egy skót templomban a pap kalapot küld körbe, hogy a hívek abba tegyék az adományukat. A kalap kézről-kézre jár, majd nem-sokára üresen tér vissza a tiszteleteshez. A pap felkiált:

- Mekkora szerencse, hogy legalább a kalapom visszakerült!

A skótot egy híres orvos megvizsgálja és közli vele, hogy operációra szorul.

- És mibe kerül a műtét?

- Százezer fontba.

- Az nekem drága!

- Akkor operáltassa meg magát az asszisztensemmel, ő csak ötvenezret kér.

- Mondja, inasa nincs?

Egy nagyothalló skót elhatározza, hogy hallókészüléket vásárol. De mivel minden ilyen szerkezet nagyon drága, elhatározza, hogy inkább egy darab drótot dug a fülébe, a másik végét pedig a szivarzsebébe.

- Ez mire jó? - kérdezi az öccse.

- Arra, hogy jobban halljak!

- Na, ne viccelj! Ettől nem fogsz jobban hallani!

- Már hogyné! Amint meglátják az emberek a drótot, rögtön hangosabban beszélnek hozzám!

- A női nemmel ne foglalkozz! Csak a női IGEN-nel.

- Ezen a világon az emberi ész van a legtökéletesebben elosztva. Ugyanis mindenki meg van győződve róla, hogy neki egy kicsivel több jutott.

- Ha mindenképpen fogyni akarsz, azt tanácsolom: egyél, amennyi jólesik, csak ne nyeld le.

1946 nyarán az a hír járta egy dél-amerikai ország egyik tartományában, hogy éhínség közeleg. A vetések ugyan szépen nőttek, és az időjárás rekordtermést ígért. De a hír annyira erősnek tűnt, hogy húszezer kisbirtokos otthagya a farmját, és a városokba menekült. Emiatt aztán a vetések elpusztultak, ezrek éheztek, és az éhínségről szóló hír igaznak bizonyult.

A családban a legidősebb fiú bejelentette, hogy feleségül veszi a meghalt szomszéd lányát.

- De hisz a családja egy fillért sem hagyott rá! – ellenezte az apa.
- De még ő sem takarított meg egy fillért sem! – így az anya.
- Semmit nem tud a fociról! – így az öccse.
- Még sosem láttam lányt ilyen furcsa hajjal! – így a húga..
- És milyen rossz ízléssel válogatja össze a ruháit! – így a nagynéni.
- De bezzeg a festékekkel és rúzzsal nem takarékoskodik! – mondta a nagymama.
- Ez mind igaz – válaszolta a fiú. – De egy nagy előnye mégis csak van. Nincs családja!

***

Zsiga és Gazsi munkát vállalnának a bányában.

- Dolgozott már bányában? - kérdezik Gazsit.
  - Hát persze! - szól a válasz.
  - Akkor mondja meg, mivel világítanak odalent?
  - Hát, petróleummal. – feleli.
  - Látszik, hogy sosem dolgozott bányában. Küldje be a következő jelentkezőt!
Gazsi odaszól Zsigának:
  - Vigyázz, a lámpás kérdés beugratós!
- Zsiga bemegy.
- Dolgozott már bányában? - kérdezik.
  - Hát természetesen.
  - Akkor mivel világítanak odalenn?
  - Kezít csókolom, én aztat nem tudhatom, mert állandó nappalos műszakban voltam!

***

Kiplakátolták Udvarhelyen az új szigorú rendszabályt: Aki éjfél után lármázva vagy dalolva megy haza, szigorú büntetést kap."

Másnap éjszaka hallja a rendőr, hogy valaki hangosan kurjongatva megy végig a főutcán. Odasiet, és szigorúan mutat a plakátra.

- Nem tudja kend az új szabályt?
- Én tudom, biztos úr... De ki mondta, hogy haza megyek? Ide indultam csak a másik kocsmába.

***

Az öreg székely elkezd fohászolni a Jóistenhez:

- Édes, drága Jóistenem, én olyan nagyon szeretem a feleségemet, hogy mindenemet odaadnám érte!
- Ne engedd, hogy beteg legyen, legyek inkább én!
- Ne engedd, hogy szenvedjen az életben, szenvedjek inkább én!
- Ne engedd, hogy özvegy legyen, legyek inkább én!

***